

Ve své včerejší reportáži z FOLKomínu jsem se rozhodl zakončit pochvalně a nemíchat do víceméně zpravodajského žánru své otázky. Protože mi ale nějaké nevypsané na konci zbyly, položím je teď vám, kteří byste chtěli diskutovat o problému, který se ale vůbec netýká jenom popisovaného festivalu.

Řekl bych, že FOLKomín se chová jako typický městský festival. Tedy takový, na který se dá snadno přijet, snadno z něj odjet a většina návštěvníků si na něj vlastně jenom odskočila z domova. (Samozřejmě nic neplatí stoprocentně: zdravím moravskoslezskou sekci Žalmanova fanklubu.) Takže na začátku akce návštěva nic moc, pak rostla tak, že zhruba ve dvou třetinách programu už nebyly žádné volné židle (ne, žádné desetitisíce diváků tam v tu chvíli nebyly: prostě připravovači židlí nepočítali s vyšší návštěvou; konec konců sedět se dalo i jinde). Jenže pak, zatímco festival gradoval, posluchačů začalo mírně ubývat. Někteří z nich se se mnou přišli osobně rozloučit, jiní chyběli při slosování vstupenek: prostě nejde jen o nedoložitelný dojem. Přitom do doby odjezdu pověstného posledního autobusu z Třeboradic chybělo ještě několik hodin (z civilizovanější Hostivaře odjížděly poslední autobusy ještě půl hodiny po půlnoci?). Co s tím? Trvat na gradaci programu bez ohledu na to, že ti nejlepší paradoxně vystupují před řídnoucím publikem? Nebo se přizpůsobit? Ale jak? Nebo je to celé ještě jinak?